

Věčné léto

Jamie
Brennerová

Věčné
léto

Věčné léto

Jamie
Brennerová

Fortuna
Libri

Original title: Jamie Brenner: THE FOREVER SUMMER
Copyright © 2017 by Jamie Brenner
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Cover design by Joel Holland
Cover photograph © plainpicture/Westend61

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2017
Translation © Štěpánka Svobodová, 2017

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Jílková.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami,
obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-128-5

*Mé babičce, Carmen Rubin Carverové.
Chybíš mi.*

Provincetown, Massachusetts

Jaro

Každoroční otevření penzionu Beach Rose Inn znamenalo neoficiální začátek léta. Bylo zkrátka součástí jistého životního rytmu v městečku Provincetownu stejně jako trajekt z Bostonu, časy odjezdů vyjížděk na pozorování velryb a trasa průvodu u příležitosti oslav Čtvrtého července. Amelia to chápala, a když se rozhodovala, že penzion zavře, všechno důkladně zvažovala.

Ten starý dům vlastnila její rodina už po tři generace. Každý rok před plážovou sezónou vyžadoval údržbu, kterou ona už dlouho zajišťovala skutečně dokonale. Údržba spočívala v opravě šindelové střechy, nových nátěrech, péči o záhony, inovaci elektrického vedení a internetu a samozřejmě spoustě nepředvídatelných drobných oprav podle toho, jak drsnou zimu tady v Nové Anglii měli za sebou. A pak, jakmile bylo léto v plném proudu, začala teprve skutečná práce. Nepřetržitých patnáct týdnů od května do začátku září byl její domov plný hostů. Někteří byli noví, někteří staří známí (no, vlastně spíš staří kamarádi než hosté), ale všichni udržovali Amelii a její partnerku Kelly na nohou celou sezónu.

A Amelia to milovala. Bylo jí pětasedmdesát a vedení penzionu bylo součástí jejího života už tak dlouho, že si bez toho léto nedokázala představit. Věci se ale měnily a bylo načase zvolnit.

A pak ten telefon. Zničehonic.

Když zazvonil, byla Amelia v kuchyni, stála u dřezu, dívala se z okna na velký dřevěný stůl, který byl tak dlouhý, že se táhl přes celý zadní dvorek až tam, kde začínal písek lemující záliv Cape Cod Bay. Její hosté u stolu vždycky snídali, jedli ve společnosti, nacházeli zde nové kamarády, a jak často slychala, tahle kamarádství často přetrvala déle než jen ten jeden prázdninový týden.

„Mohla bych mluvit s Amelií Cabralovou?“ ozval se rozechvělý hlas mladé ženy.

„U telefonu,“ řekla Amelia, připravená sdělit té dotyčné, že její penzion je letos v létě zavřený – a možná zavřený už jednou provždy. Po měsících, co tuhle konverzaci vedla, to ale rozhodně nebylo snazší.

„Dobrý den, ehm – omlouvám se, že vás obtěžuju.“ Dlouhá odmlka.

„Ano, drahoušku. Jak vám můžu pomoci?“ jemně ji povzbudila Amelia.

„Paní Cabralová, já se jmenuju Rachel. Bydlím v LA. A jsem si dost jistá, že jste moje... babička.“

To slovo viselo mezi nimi ve vzduchu, těžké a současně nehmotné.

Amelia by si byla myslela, že ve svém věku už má dny plné překvapení, dobrých i špatných, dávno za sebou. Stála přesně na stejném místě, když téměř před třiceti lety zazvonil telefon. Zpráva, kterou se dozvěděla, byla natolik zničující, že se zmohla jen na to, že se chytila desky kuchyňské linky, jako by to bylo to jediné, co ji mohlo připoutat k zemi. A když jí mladá žena řekla svůj příběh, udělala Amelia úplně totéž.

Když nakonec zavěsila, musela si obejmout paže rukama, aby se přestala trást.

Je legrační, pomyslela si, jak bez váhání přijmeme extrémně špatné zprávy a extrémně dobré zprávy úplně stejným způsobem. Nemůžeme tomu uvěřit.

Amelia vyšla jako omámená zadními dveřmi z domu na sluníčko nadcházejícího jara. Jako první ji napadlo, že to musí říct Kelly, oddané Kelly, která jí po celá ta léta věrně pomáhala udržet penzion v chodu, a jen velmi neochotně ji podpořila v rozhodnutí, že ho na letošní sezónu zavře. Co asi Kelly s tímhle udělá?

A co s tím udělá *ona*? Amelia věděla jen, že posledních třicet let strávila tím, že měla penzion plný cizích lidí. A za několik týdnů bude mít pod střechou svou rodinu.

Po celé té dlouhé době, svoji rodinu.

1

New York City

Restaurace byla honosná, vysoce moderní a hlučná. Její snoubenec ji vybral na večeři na oslavu jejích narozenin. Snoubenec, který však u stolu nebyl.

Když Marin zahlédla, jak rodiče vešli, vstala a zamávala jim. Přijeli na otočku z Philadelphie, aby to s ní oslavili. Matka ji sevřela v náručí, jakmile došla ke stolu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko! Třicet. Nemůžu tomu uvěřit,“ řekla. Měla na sobě klasicky střižený bleděmodrý kostým. Velice elegantní. Velice jako máma. Marin píchlo u srdce. Matka to ještě nevěděla, ale měla být za chvíli velmi smutná.

„Marin, vypadáš dobře,“ řekl otec. „Ty dlouhé hodiny ve firmě ti jdou zřejmě k duhu.“

Marin se rozzářila. V jejím profesním postupu jí záleželo na otcově pýše. Alespoň jeden z rodičů s ní měl být dneska večer spokojený.

Matka se kolem sebe rozhlédla. „Kde je Greg? Má zpoždění?“

„Ne,“ řekla pomalu Marin. „Nemá zpoždění.“

Ti tři se posadili a číšník jim podal jídelní lístky. Restaurace nabízela kompletní menu za pevné ceny a moc toho v nabídce nebylo.

„Co se děje?“ zeptala se matka. „Není mu dobře?“

„Ne, je v pořádku, mami, ale rozešli jsme se.“

„Cože?“ Matka se zatvářila, jako kdyby jí Marin dala facku. „Proč, proboha? Pohádali jste se?“

Otec zavolal číšníka a objednal si martini. Marin požádala o skleničku chardonnay.

„Ne. Nepohádali. Prostě jsem nebyla šťastná,“ řekla Marin. A částečně to byla pravda.

„Trávíš příliš času v práci. Na vztazích se musí pracovat, Marin. Nemůžeš dál jet na autopilota jenom proto, že máš na prstu prstýnek,“ řekla matka tónem vyšším o oktávu.

„Blythe, prosím tě. Je předurčená dělat kariéru. Na to to nesvaluj,“ řekl Kip. „A Greg zůstává v práci na Wall Street nepochybně ještě dýl než ona.“

„Mami, to je v pořádku. Bude to tak lepší. Mrzí mě, že jsem vás zklamala, ale...“

Blythe zavrtěla hlavou. „Pro mě to není žádné zklamání. Já jen chci, abys byla šťastná. Proč jsi mi to neřekla? Kdy se to vlastně stalo?“

Marin měla pocit viny za to, že se matce nesvěřila – bylo to poprvé, kdy matku vyšachovala ze svého soukromého života. Bylo to ale přechodné a nutné a byla si jistá, že matka to určitě jednou pochopí. Teda, alespoň doufala, že to tak bude. Bylo tak těžké vysvětlovat něco tak zamotaného ženě, která žila dvaatřicet let ve spokojeném manželství.

„Včera večer. Prostě jsem si uvědomila, že to pro mě není to správné. Nejsem připravená se vdávat. Anebo jinak, nechci si vzít jeho. Já nevím. Ať tak či onak, musím být upřímná – k němu i k sobě.“

Číšník jim přinesl pití a otec pozvedl skleničku. „Není snadné si přiznat, co chceš, když to znamená udělat nevíтанé rozhodnutí. Jsem na tebe pyšný.“

Matka ho zpražila pohledem.

„Dík, tati.“

„A prsten jsi vrátila?“ zeptal se Kip.

„Tak tohle na to řekneš?“ ozvala se Blythe.

„Ve státě New York se to považuje za podmíněčný dar. Je kontraktační povinností prsten vrátit.“

„Koho zajímá nějaký prsten!“ řekla Blythe.

„Ano tati – prsten jsem vrátila. A mami, k rozhodům holt občas dochází. Bude to dobrý.“

Maminka zasmušile přikývla, ale nepůsobilo to nijak přesvědčivě.

„Samozřejmě, že je to dobrý, řekl otec a začal bubnovat prsty o desku stolu.

„No tak – cožpak vážně nemůžeme mluvit o něčem jiném? Tohle by měla být pohodová oslava,“ řekla Marin a usmála se, aby odlehčila atmosféru.

Rodiče si vyměnili podivný letmý pohled. Pokud se Marin nepletla, zavrtěla matka před otcem hlavou, i když nepatrně.

„Co se děje?“ zeptala se Marin.

„Nic, vůbec nic,“ řekla maminka. Až příliš rychle.

U stolu se rozhostilo ticho, milosrdně prolomené, když přišel číšník, aby si zapsal objednávky. Atmosféra u stolu se konečně odebrala pozitivnějším směrem, když se otec Marin zeptal na jejího nejnovějšího klienta v právníkové firmě, významnou společnost zabývající se genomy.

Marin se rozzářila. „Nemůžu toho o fúzi, kterou mám v práci, moc prozradit, ale je to pro mě velký krok, že mě pustili k takovému případu. Teda, no, já já jsem tam v podstatě ta poslední čícmunda, ale i tak...“

Kip přikývl a mírně pohnul skleničkou, takže o sebe kostky ledu zacinkaly. „Než se rozeběhneš, tak musíš nejdřív jít. Jen nech hezky hlavu skloněnou, pilně pracuj, hraj s nimi tu hru, a dostaneš se *tam*.“

Oba věděli, co znamená to *tam*. Na místo partnera nejprestižnější právníkové firmy v New York City. Anebo možná do vedení vlastní firmy, takové, jakou založil její otec v roce 1982 ve Philadel-

phii. Kipton Bishop byl patrně nejvlivnějším advokátem ve městě. A ve svých šedesáti nejevil nejmenší známky, že by hodlal zvolnit. Vlastně bylo poměrně překvapivé, že vůbec dorazil na večeři na oslavu jejích narozenin. Marin prakticky celý život sledovala, jak pracuje osmnáct hodin denně a cestuje po celém světě, takže byla zvyklá, že byly většinu času jen samy s matkou. Po pravdě řečeno úplně nevěděla, jak to matka celé ty roky dělala, když byla doma a pečovala o dům a svou zeleninovou zahradu. A čekala, až se otec někdy objeví. Marin se otrásla. Co jí sahala paměť, uvědomovala si, že by nikdy nechtěla být ženou, která zůstane takhle opuštěná.

Během večeře si Marin pod stolem kontrolovala mobil. Oceňovala, že rodiče přijeli na Manhattan, aby s ní slavili, to rozhodně ano. Ale večer se nekonečně vlekl.

Konečně přišla textová zpráva, na kterou čekala.

Jasne, zastav se.

Ke stolu se blížil číšník s velkým dortem posypaným extravagantními hoblinkami z bílé čokolády. Svítila na něm jedna svíčka.

Prosím, nezpívejte. Ale ne, to nebyl takový typ podniku. Číšník postavil dort před ni a matka jí přes stůl stiskla ruku. „Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko.“ Vyznělo to tak zoufale, jako kdyby Marine zrušila její zasnoubení.

Marin zavřela oči, sfoukla svíčku a pomyslela na člověka, který na ni čeká na druhé straně města.

„Hodně štěstí,“ zaburácel otec a dopil svůj drink.

„A co si o tom všem teda myslí Greg? Prostě se s tím smířil?“ vyhrkla matka. Marin jí to musela připsat k dobru – udržela se až do moučníku.

„Blythe, nenaléhej,“ řekl otec. Talířek před sebou nebral na vědomí, zatímco Marin snědla svoji porci dvěma velkými sousty. Nepředpokládala, že by na ní chtěli, aby mluvila s plnou pusou.

„Je to naprosto přirozený dotaz, Kipe. Podívej, dva roky plánování společného života... to jen tak nevyprchá.“ Matka ji pohladila

po vlasech, jako by ji vykoležilo pouhé pomyšlení na takový chaos. „A víš to jistě? Jen nechci, abys udělala něco, čeho budeš později litovat.“

Marin přikývla. Ano, věděla to jistě. S takovým mužem jako Greg Harper se nerozejdete z chvilkového rozmaru.

„Děkuju mockrát za večeri. Jo, vážně, strašně se mi po vás stejská,“ řekla Marin a mimoděk se znovu podívala na svůj mobil.

„Ale neodcházíš ještě, že ne?“ řekla matka.

„Jen ji nech, Blythe. Jak znám Marin, tak nejspíš spěchá domů, aby do noci dodělávala nějakou důležitou práci.“ Otec na ni spiklecky mrkl.

„No, bude se muset naučit, jak relaxovat. Vážně, Marin. Tvé priority –“

„Jsou přesně tam, kde by měly být,“ řekl otec.

„Ano, byl to opravdu dlouhý týden. Uvidíme se ráno u snídane.“

A rodiče se na sebe opět divně podívali.

Marin oba políbila na dobrou noc.

Vyšla ven do teplého jarního vzduchu a zamávala na taxi. Měla pocit, že se poprvé za celý večer nadechla.

Blythe Bishopová se v mrazivé vstupní hale hotelu Plaza zachvěla.

K rozchodům občas dochází. Takhle prostě to její dcera vysvětlila? Ach, co si jenom myslela? Blythe se schoulila do sebe a snažila se v elegantním prostředí najít pohodlí.

Ano, k rozchodům docházelo. Ale pokud šlo o předchozí den, Marin měla na prsteníčku levé ruky tříkarátový brilantový prsten, složenou zálohu na prostory, kde se měla konat svatba, a v plánu jít si příští týden koupit šaty. A teď co? Všechno to bylo... pryč?

Marin byla příliš posedlá kariérou. To byl ten problém.

Třicet a svobodná. Ach, Blythe věděla, že je staromódní, když jí to připadá špatně. Ale většina Marininých kamarádek na Main Line

už byla vdaná, žily v krásných velkých domech v Penn Valley, narodilo se jim první miminko a dlouhou pracovní dobu v kanceláři a stres kvůli kariéře měly už dávno za sebou. Bylo tak špatné, že to chtěla taky pro svou dceru?

„Musíš Marin víc důvěřovat,“ řekl Kip. „Je kapitánkou na své vlastní lodi.“

„Jenom si přeju, aby k nám byla otevřenější, pokud jde o to, co se stalo s Gregem. Byla to sice ona, kdo vztah ukončil, přesto to nemůže být snadné. Už si dokonce nechali udělat svatební oznámení.“

„Do toho nám vážně nic není,“ řekl Kip a svižně vykročil k výtahu. Blythe za ním vešla dovnitř a oba stiskli tlačítko.

„No, víš, jako jejím rodičům nám do toho něco je.“ Po dvaatřiceti letech stále ještě nerozuměla polovině věcí, které opustily manželova ústa.

„Marin měla odvalu to skončit, protože věděla, že to pro ni není to pravé. Není žádná měkkota.“ Blythe chápala, že si v duchu říká *Stejně jako já. A na rozdíl od tebe.*

„Bojím se, že nakonec skončí sama,“ řekla Blythe.

„No, možná to tak chce. Je to její život.“

Posuvné dveře se otevřely v osmém, Kipově patře.

„Je to tak divné,“ řekla Blythe, a aniž by ji pozval, vyšla za ním ven z výtahu. „Kipe, mně to nepřipadá v pořádku.“

Blythe stála v tiché chodbě a mrkala, aby potlačila slzy.

Kip se poškrábal na bradě kartou od pokoje. Vypadal netypicky unaveně.

„Už žádné další otálení, Blythe. Musíme jí to říct.“

„Ale není to úplně nejlepší doba na to, aby -“

Kip zvedl ruku, jako kdyby chtěl zastavit provoz na silnici. „Přestaň. Tohle už nechci poslouchat. Ten rozchod s Gregem na věci nic nemění. Zítřka u snídane jí to řekneme.“

S tím jí Kip přivolal výtah. Příklad uzavřen.

Marin rychle kráčela ve stínu stromů, které lemovaly roh postranní ulice na křižovatce Šedesáté osmé a Lexington Avenue. Byl květen a po dlouhé zimě byly stromy košatě olistěné a v plném květu. Byla dokonalá jarní noc a jí se podařilo překonat první překážku.

Večeři přežila jen díky tomu, že myslela na to, že ho uvidí. Věděla, že to rodiče myslí dobře, ale panebože – co měla říct? *Zrušila jsem zasnoubení, protože jsem pocítila tu nejintenzivnější fyzickou přitažlivost v životě k jinému muži?* Nevěděla, co je horší: být předmětem jejich obav, nebo riskovat jejich zklamání, kdyby jim řekla pravdu?

Marin došla ke klasickému hnědému činžáku na rohu Osmašedesáté a Lexington Avenue a zazvonila. Pohled jí utkvěl na prázdném prsteníčku. Byl to pro ni stále ještě šok, nevidět ten brilantový prsten od Tiffanyho, který jí Greg nasadil na ruku tři dny před Díkůvzdáním v restauraci One If By Land Two If By Sea, kam se téměř nedalo dostat (nechvalně se proslavila, když tam vzal Obama svou ženu na jejich noční rande v New Yorku). Marin prsten nosila skoro šest měsíců. Když mu řekla ano, měla opravdu v úmyslu ho nosit až do konce života.

Co asi Julian řekne, až mu prozradí, že zasnoubení zrušila?

Přišel jí otevřít stále ještě v obleku, který měl na sobě v kanceláři, ale bez kravaty. Brýle na čtení napovídaly, že ho vyrušila z práce. Marin si uvědomila, že má výčitky svědomí. Taky by měla pracovat. Do noci dodělávat důležitou práci, jak řekl otec. Jenomže ona místo toho ruší Juliana. A on zas ji.

Ve dvaatřiceti byl Julian Rowe nejmladší z partnerů v právnícké firmě, kterou měla vyhlídnutou ještě před promocí, ještě ani nebyla hotová. Proslulou Cole Harding & Worth. Jako mladý společník se podílel na většině průlomových případů, které se během posledních let dostaly k soudu. Před několika měsíci, kdy uplynuly dva roky od chvíle, kdy Marin do firmy nastoupila, byla přidělena do jeho pracovnímu týmu, který pracoval na fúzi farmaceutického gigantu a jedné malé, ale nesmírně výdělečné firmy, která vyráběla soupravy na domácí testování DNA.

Měla tam tolik práce a tolik se toho musela rychle naučit, že se téměř nestačila zabývat skutečností, že je Julian Rowen tak krásný.

Téměř.

Když ho poprvé uviděla – vysokého, s téměř černými vlasy a hlubokými tmavými očima, první slovo, které ji napadlo, bylo úchvatný. Měl dokonale tvarovaný nos jako mladý Clint Eastwood a mluvil téměř bez odmlky mezi jednotlivými slovy, jako by mu jeho dokonalý mozek sotva dopřál čas, aby se mohl zastavit a sdělit danou informaci – a už byl u další pracovní položky. Díky prvním dvanácti letům, kdy vyrůstal v severním Londýně, měl nepatrný pozůstatek britského přízvuku. A všechno na něm bylo až úchvatně dokonalé.

Marin ho chtěla – okamžitě. Nikdy v životě nepocítila k nikomu tak silnou fyzickou přitažlivost. Chodila po kanceláři celá nabuzená. Samý adrenalin, veškeré smysly rozjitřené. Měla pocit, jako by byla sama jedním velkým holým nervem. Když na ni mluvil, stálo jí všechny síly, aby vnímala, co říká a jenom necívala na jeho rty. Přistihla se, že u konferenčního stolu se k němu naklání až příliš blízko.

V noci skoro nemohla spát, jak se nemohla dočkat, aby už byla zase zpátky v práci.

A po celou tu dobu plánovala svou svatbu.

„Tak jak je na tom naše narozeninová holčička?“ zeptal se jí současně s polibkem, když ji uvedl dovnitř. Vzal jí lehký kašmírový kabátek a pověsil ho do šatny.

„Už líp,“ vydechla s jeho pažemi kolem sebe.

„Překvapilo mě, když jsem zjistil, že ses mi ozvala. Jak se ti podařilo frknout? Nemělas jít s rodiči na večeři a -“

„To je dlouhá historie,“ řekla.

„Tak pojď dál,“ řekl. Julian obýval celý třípatrový činžák, který si pronajímal už léta od jedné vdovy z vyšší společnosti, která se přestěhovala do Palm Beach. Když Marin dům první večer uviděla, řekla mu, že vždycky toužila po takovém bydlení.

„Až přijde vhodná chvíle, nabídnu jí, že bych dům koupil,“ řekl tehdy Julian.

„A co tě vede k názoru, že by ho prodala?“

„Jsem právník. Umím takové věci vycítit.“

„No, já jsem taky právník, a neumím to.“

Julian se na ni zadíval svým obvyklým intenzivním způsobem, který působil, že jí začalo vynechávat srdce, a řekl: „Jen těžko tomu můžu uvěřit. Působíš jako žena, která si jde za tím, co chce.“

Tu noc si byla jistá, že ten dům už nikdy neuvidí. Ano, vyspalí se spolu. Ale byla to jednorázovka – nemohli se prostě přemocť.

Ta první noc se ale samozřejmě stala bodem, odkud nebylo návratu. Jak naivní si myslet, že by to mohlo dopadnout jinak.

Vybavila si matčin výraz, když jí řekla, že se svatba nebude konat, a bolestně sebou cukla.

„Zavři oči,“ řekl Julian a zavedl ji za ruku dovnitř.

„Proč? Co děláš?“ Jeho hravost byla povahovým rysem, kterého si povšimla až nedávno, možná během posledních pár týdnů jejich dvouměsíčního vztahu. Pokaždé jí odhalil svou novou tvář, nějaké

podrobnosti ze svého dospívání, nějakou roztomilou výstřednost své osobnosti – bylo to jako vzácný dar. Nechtěla nic jiného, než ho pořádně poznat, a uchvacoval ji pocit, že jí začíná čím dál víc věřit, že se vůči ní otevírá.

Řekl jí, aby měla stále zavřené oči, a Marin mu dovolila, aby ji směřoval z jedné místnosti do další.

„Dobře – tak už se můžeš podívat.“

Byli v jeho obývacím pokoji. Marin si všimla mihotavého světla – svíčky na čokoládovém cupcakeu na jednom ze starožitných stolků u zdi.

„Ach, Juliane,“ řekla a políbila ho.

„Nedalas mi vědět moc dlouho dopředu, že s tebou dneska večer budu slavit. Měl jsem to v plánu někdy později v týdnu.“

Svíčka si vyžadovala pozornost a Marin věděla, že Julian ji nebude povzbuzovat takovým klišé, jako *přej si něco*, a sehnula se tedy nad stolek a jemně ji sfoukla. Julian jí nalil skleničku vína a Marin se stočila do klubíčka na měkkou koženou pohovku. Na protější straně pokoje na skleněné desce stolu ležela hromada šanonů a dva laptopy.

„Pracuješ na případu Genie?“

Julian přikývl. „Co jiného? Ale už to budu moct zabalit.“

Společnost pro testování DNA jménem Genie zabírala veškerý čas nejen jemu, ale většinou i jí. A taky popohnala vývoj jejich vzájemného vztahu od sexuálního napětí ke skutečnému sexu.

Stalo se to během jednoho ze zdánlivě nekonečné šňůry velmi pozdních večerů trávených v kanceláři nad fúzí společnosti Genie. Její snoubenec, obvykle tolerantní k její dlouhé pracovní době, si začal stěžovat. Marin věděla, že jeho netrpělivost s jejím pracovním rozvrhem je pochopitelná, ale přesto ji rozčilovala. A to ji taky přimělo, aby se ještě jednou zamyslela nad rozhodnutím přijmout jeho návrh, že se vezmou. Představou svatby nebyla nikdy nijak nadšená – a už vůbec ne představou, že by měla děti. Ani Greg děti nechtěl, takže tady jí odpadla aspoň jedna věc, se kterou by si musela jinak